

Самотата
(не) сти на
възглавницата ми

КНИГА ВТОРА

Увод

"Напълних ваната и топлата вода ме пое в прегръдката си. Бавно изсмука от мен умората и тъгата...

Когато започнаха да се появяват първите червени струйки, аз вече бях щастлив.

Самотата ме беше прегърнала и седяхме на едно облаче.

Имаше много да си говорим – толкова дълго бе спала на възглавницата ми."

„Самотата спи на възглавницата ми“

Не умрях! Това е проблемът на бавните самоубийства. В един момент инстинктът за самосъхранение изключва разума и стартира алгоритъма записан в гените.

Затова, ако се реша следващ път ще е *„девятъ граммов в сърдце“*

Когато водата във ваната поизстина се освестих. Превързах си ръцете криво-ляво и сам се замъкнах до болницата.

Там лежах една седмица вперил поглед в тавана. Почти не говорех, освен ако лекарите ме питаха нещо. Другите в стаята след

няколко настойчиви опити да ме заговорят ме определиха като „темерут“ и ме оставиха на спокойствие.

Някъде през тази седмица Боги умря... Или по-скоро беше изтикан дълбоко в съзнанието (заедно със Самотата) и ограден с дълбоки стени.

С психоложката се срещна Иванов. Беше лесно, Иванов умее да говори с хора, особено с жени. След две срещи тя реши, че може да ме изпишат.

Третата среща беше на кафе. Четвъртата... е, психоложките и те са жени. Особено, ако не се боиш от тях. А Иванов беше обаятелен.

Прибрах се в нас и разбрах колко много неща трябва да променя в живота си. Като за начало смених квартирата – старата ми навяваше много спомени. Смених и стила на обличане. Иванов ходеше само с официални костюми, но реших да стана по-земен и си закупих и дънки и пуловери. Даже и електрикови маратонки.

Не, не се правех на по-млад. Не беше кризата на средната възраст, тя мина отдавна. Трябваше да заживея и живот извън бизнеса...

Смисълът на живота продължаваше да ми се губи. Опитах се да говоря с много хора за това, но те заети с ежедневно оцеляване, не ме разбираха.

Бях надвил масрафа си, както се казваше по нашия край, бизнеса вървеше добре, стигаше и за изхранване, и за покриване на желанията. Е, винаги можеше повече, но аз имах малко материални нужди. Не ламтях за вещи, нямах заеми, а дъщеря ми се оправяше в пъти по-добре от мен.

Нямах стимул да работя и заради самата работа. Да, обичах това, което правя, доставяше ми голямо удоволствие да правя книги. По целия процес – от планиране – до продажби. Но не живеях вече заради работата. Работохоликът в мен го бях убил преди години още, при поредното „прегаряне“ и заравянето в работата ме правеше само по-уморен, а не по-щастлив.

Не намирах смисъл защо продължавам да живея. Максимата „ден да мине, самун да загине“ ми беше чужда. Живенето ми не произвеждаше нищо, освен собственото ми оцеляване. Бях достигнал есента на живота си, когато трябваше да бера плодове, а плодове нямаше. Имаше само една безкрайна пустота в душата.

Да, естествено, не си стоях затворен в нас. Работата ми изискваше постоянна среща с хора, премиери, турнета. Особено като започнеше сезона, всяка вечер бях някъде на културно събитие.

Психологът ми каза, че не знам от какво се оплаквам. И че това, което съм имал, било за него мечта – да може да прави каквото си иска, без да се налага да мисли за следващия ден. Знаех, че е трудно да ме разбере, независимо от обучението му. Повечето хора на моя възраст бяха заето с оцеляването и напътствието на рода си, а аз няхах подобни задачи.

Гледах сутрин тавана и си мислех – и за какво да ставам днес – още една книга, още една премиера, още едно празно прибиране вкъщи.

Но послушах все пак един негов съвет – той ми каза, че ако не изляза от този кръг, ще се самоунищожа.

Продадох бизнеса (*доста изгодно, бяхме направили име през годините*), сключих договор с голямо издателство за следващата си книга (с опции за още две, ако е успешна), наех нов голям апартамент.

Надявах се, че промените около мен ще инициират и други промени.

Надеждите ми умряха бързо. Самотата измърка от удоволствие и зае голямата спалня, като ми остави едно малко ъгълче.

Седнах на ръба на леглото и заплаках. Наистина не знаех какво да правя,

Нищо, абсолютно нищо, нямаше смисъл. Бях умен, бях трудолюбив и упорит. Знаех как да стана по-богат. Не можех, обаче, да измисля никакъв начин, за да стана по-щастлив.

И това обезсмисляше всичко!

Глава 1

Лаура

Започнах да си търся среда извън автори и издатели.

Не знаех как да се запознавам с хора на живо. Да, обичах срещи на живо, можех да направя добро впечатление, умеех да изслушвам (*вмъквайки забележки на правилните места*) и всички други неща, които се правят на една среща, за да има и следваща (отварянето на врати и подаването на ръка изобщо не го броя). Но така и не се научих да се запознавам с жени на живо. Това, което гледах по американските филми, как заговаряш жена в бара и... никога не ми се беше случвало.

С жена ми се запознахме в института (*една група, една половинка*). А след развода вече беше излязъл интернет. Казват, някои все още се запознавали на живо, но май не познавам такива.

Зарових се в разни чатове. Минах набързо през сайтовете за запознанства, но там нивото беше много ниско, а и не търсех секс за една нощ... Бях се наситил на жени. Търсех някой, с когото да мога да си говоря.

Попаднах на много интересен чат форум в Бг мама. Не се смейте, там имат сериозна литературна група. Естествено, бях под псевдоним. Те всички бяха.

Говорехме си за книги. Аз си мълчах, че съм издател и отказвах да говоря за български автори („*Не, не чета такива, това модернистичното е някаква глупост*“).

Но говорех много за книги. Е, не за „Шантарам“ и други подобни бози. Жените, които четяха такива леки книги не ме интересуваха. Търсех с по-задълбочен поглед към живота.

Тя се казваше Лаура. Всъщност – това ѝ беше никът.

Забелязах я веднага. От малък бях пленен от сонетите на Петрарка за трагичната му любов към Лаура и това женско име ми беше станало любимо. Следях постингите и мълчаливо – беше чела нужните ваго-

ни с книги, не се прехласваше по всяка прехвалена боза. И даже, колкото и да ми беше тъжно, определено беше по-умна и образована от мен. Беше сериозно интелектуално предизвикателство.

Пуснах за закачка един сонет на Петрарка. Посветен на Лаура, естествено, той за друга не е писал. Тя отговори закачливо с друг... Някак си, без да се усетим се заговорихме на лични. Първо за Петрарка – никът ѝ не е бил подбран случайно. Разговорът започна да става интересен, а аз си купих „Речник на чуждите думи“ и „Философски речник“, за да не се налага през дума да ровя в Гугъл какво ми е казала – Лаура се оказа с богат речник. Дълго ходих с увесен нос заради това. Цял живот съм си мислил, че имам богата обща култура.

Общуването ми доставяше удоволствие и определено раздвижваше мозъка ми. Всички депресивни мисли бяха забравени. Това беше една от основните теми в разговорите ни. Лаура много мразеше мрънкането и мрънкачите.

„Да, не живеем в лесни времена“ – казваше тя, „но това не значи, че трябва да стоя и да мрънкам из Фейса колко лошо е всичко“.

Бързо забравих, че съм правил опити за самоубийство. Е, не съвсем, купих си часовник с широка каишка, за да скрия белезите. За тия, които не можах измислих обяснения.

Не бързах да се срещам с нея на живо. Всякакви стандартни питання за възраст, снимка, семейно положение бяха пропуснати. Търсех си хора за общуване. За секс се намираха лесно.

„Лесно е да намериш жена, с която да пресиш, трудно е да намериш такава, с която да говориш“ - пишеше Хемингуей в „Кубински разкази“. Старият пияница беше прав за всичко, свързано с жените. Колкото и да се гордеех с бройки, можех само да му дишам праха...

Лаура първа не издържа и намери някакъв благовиден предлог, под който да

се видим. Май щеше да ми дава някаква книга.

„Не обичам дълги разговори по нета“ – каза ми тя като се срещнахме. – „Може би, защото майка ми ми звъни през час и ми разказва какво прави със самотата си.

Обичам срещите – очи в очи. Когато дори мълчанието на отсрещната страна ти казва достатъчно... А понякога ми е достатъчно просто да си помълча с някого, гледайки залеза...”

* * *

Срещнахме се в първото кафе, за което се сетих и можех да обясня къде е. Тя, ми каза, че не познава заведенията в София, нищо че цял живот е живяла само в столицата...

„Не обичам шумните тълпи и празните разговори... Хората не спират да приказват, от страх да не ги помислят за някои. Отърсила съм се от тези комплекси още в училище.”

И тя зараказва едни спомени, много приличащи на моите – властни родители,

скандали за всяка оценка различна от шестима, отличаваща се висока интелигентност, вследствие на това – подигравки от учителите и неприемане от съучениците...

Всичко това я беше научило да не плаща „Данък обществено мнение“ много от малка.

Говорихме дълго... По-точно говори тя, аз слушах... Добър слушател съм, казах го вече.

Книгата така и забрави да ми даде. Явно, за да се видим пак. Женски номера. Но аз не вдяхах...

Започнахме да пием кафе редовно. Тя нямаше време или по-скоро не искаше да си говорим дълго в мрежата, за сметка на това говорихме надълго на живо. Контактите в чата ограничихме до „Кога и Къде?“. Тя продължаваше да спори с хората във форума, но аз напуснах.

Бях намерил каквото търсех, а не ми се влизаше в безкрайни безсмислени спорове.

Продължавахме да си пием кафета в упорита последователност. Бях безкрайно радостен, че бях намерил човек, с който имах толкова много общи теми и единствено съжелявах, че краткия един час беше максимумът, който можехме да си отделяме дневно (*и двамата бяхме много заети*).

Изобщо и не подозирах какви намерения е имала Лаура. Та тя имаше безкрайни крака, водопад от руси коси и можеше да има всеки мъж, стига да го погледнеше със зелените смарагди на очите си.

И всичко си вървеше тихо и спокойно, докато една сутрин усетих, че съм се влюбил...

Глава 2

Влюбването

Това за пеперудите в стомаха се оказва вярно. Мислех, че е само измислица по розовите романи. Но стомаха ми трептеше, сякаш имах важни преговори, а не едно приятелско кафе.

Започнах да се бръсна всеки ден, накупих си нови дрехи и гледах да не повтарям, с които ходя на кафе. Ежедневното кафе се превърна в най-важната част от деня и два часа преди срещата се готвех за нея, а после цял ден си мислех как мина.

Бях се влюбил като хлапак, пеперуди танцуваха в стомаха ми, погледът ми прескачаше зад планините и имах чувството, че ми растат крила.

Отслабнах близо 30 килограма, защото живеех само на кафе и мечти.

Бях имал много жени, бях се влюбвал толкова пъти, но не помнех нищо подобно. Сякаш бях на 16...

„Татко, много си се подмладил, какво става с теб?“ – ме запита по скайпа дъщеря ми, разглеждайки снимки от последната премиера.

Не знаех какво да ѝ отговоря. Дори тя се имаше стара за луди влюбвания, а на моята достопочтена възраст подобни неща не се случваха.

Крилете ми се разперваха, кръвта ми кипеше, живеех на луди обороти. Бизнесът вършеше на пълни обороти. Работата ми спореше, идваха нови клиенти, връщаха се стари. Стартирах и множество нови инициативи, които отдавна мотах...

Най-сетне имаше смисъл да се заравам в работата. Това нямаше нищо общо с ония депресивни състояния, когато „само едната работа ми беше останала“ и буквално спях в офиса. Сега работех с ясна цел – трябваше ми пари. Имаше толкова много удоволствия от живота, които не бях изпитвал, а най-сетне (*надявах се*) имам с кого да ги споделя.

Хората, които ме познаваха отдавна не можеха да ме познаят. И аз самия не можех да се позная.

Характерът ми се промени коренно. Станах не по-малко твърд, но прословутата ми нервност и желание за каране изчезнаха.

„Иванов, кажи коя е тая, дето те укроти така. Кажи, да я почерпим нещо, заслужило си е момичето“ – ме питаха всички във фейса.

„Боги, това не си ти. Не мога да те позная“ – ми каза кръстницата, при една от все по-редките ни сбирки. „Има жена, нали?“ – каза тя и надигна бирата си – „Ще ме запознаеш ли с нея?“.

Един час кафе ми стигаше все по малко. Започнах да си мечтая за цели дни, цели уикенди, цял живот...

Когато не я виждах ми липсваше. Тя продължаваше да няма време и желание да си пишем в чата, освен спешни належащи въпроси.

Не можех да ѝ кажа – „Ама защо не искаш да ми говориш“, като през цялото време, когато се виждахме тя говореше много.

Никога не ми беше отказвала среща, макар че някои се наложи да отмени в последния момент – не и бях единствената заетост, за жалост.

Но ми липсваше... в дългите часове на деня и нощта ми липсваха разговорите с нея.

* * *

Така и не запечатах образа ѝ на снимка.

Тя мразеше селфитата, а в краткото време, което открадвахме, за да сме заедно, нямаше време за снимки.

Но никога не съм имал нужда от това. Само да затворя очите си и образът ѝ изпълваше съзнанието ми.

Така ѝ не я целунах с отворени очи. „Усещанията са други“ – казваше тя и беше права. Както и за всичко, което казваше. Затова я целувах със затворени очи и в пълно мълчание. Устните ми помнеха вкуса ѝ, а пръстите ми – нежната ѝ кожа. Както и всяка издатина по тялото ѝ.

Не ми трябваше нейна снимка. Така и никъде не можех да я сложа, защото никой не трябваше да я вижда.

Важно беше да запазя спомена. За онази жена, която събуди изгрева в мен, след толкова много залези.

„- С колко жени си спал? – ме попита тя след първата сериозна целувка.

Странно, винаги питат за това. Никоя не ме е питала колко жени съм обичал, колко са разбили сърцето ми, останало ли е нещо от него, след като всяка си е вземала парче. И дали вярвам в любовта и изобщо – мога ли да обичам още?

Или още по-страшният въпрос – Колко сърца си разбил?

Такива въпроси не се задават. Или отговорите не интересуват никого, или ги е страх от тези отговори. Това, за тялото, някак си е по-важно.

С колко жени си бил, че си научил всичко това, явно е негласният въпрос.

Не ѝ отговорих. Реалният отговор плаши всички. Едните не вярват, другите се отчайват. При толкова жени, какво мога да ти дам аз...

Целунах я нежно, много нежно... После внимателно съблякох всичко от нея. Дрехите, бельото... Свалих обещите ѝ, свалих пръс-

тените. Помолих я да махне и часовника.

Така, вече чисто гола, беше само моя. Целувах я дълго. Целувах всяка частица от тялото ѝ. Целувах я с часове.

И когато най-сетне я взех в прегръдките си, от миналото ѝ не беше останала и следа, бях изтрил всичко от него. То не ме интересуваше. Предстоеше ни общо бъдеще.”

„Бях преживявал няколко подобни разговора през годините и всичко ми беше като *Deja vu*.

Тя чоплеше с вилицата в чинийката с пастичката, дробеше я на трохички и явно не знаеше как да започне. На няколко пъти понечи да запали цигара, щрака дълго неуспешно със запалката, после в един момент захвърли всичко и се облегна назад на стола. Слънцето се заигра по дългата ѝ коса.

— Не знам какво да ти кажа – промълви тя – всичко звучи като изтъркани клишета. – Искаше ми се да не е така, да

не се налага да избирам между двама ви. Знаеш, че те харесвам и искам да те запазя в живота си.

Тя отново хвана цигарата, но тоя път предвидливо и поднесох огънче. Не пуша, но съм свикнал да нося запалка в мен... Всички жени в живота ми пушат.

Гледах я в очите, но ръката ми не трепваше – дългия пламък на запалката може да обгори красивите ѝ клепки. Тя най-сетне запали цигара, облегна се назад и слънцето отново потъна в косите ѝ.

Дръпна няколко пъти нервно от цигарата, изпусна въртящо се колелце дим и каза:

— Кажй нещо, ти си по опитен, явно си преживявал подобни неща. Не знам какво да правя, а ти си странно спокоен...

На спокойствието си се учудвах и аз. Този разговор го бях провеждал толкова много пъти мислено последните дни, че явно нищо не ме изненадваше. Признаците бяха очевидни – внезапни заетости, не вдигане на телефон, опити да намери правдиви оправдания на постъпките си. Права беше – каквото и да кажех, щеше да изглежда клише. Тя самата ситуация си беше такава.

В главата ми изплува едно любимо хайку на Елка Бенева:

*„Ти крачиш
по горещия пясък
на друга любов“*

Разговорът закучи мъчително. Не знаех какво да кажа – поредната жена в живота ми, която не ме даваше, но беше предпочела друг. Като по поръчка телефонът ѝ иззвъня. Да, оня същия, който ѝ бях подарил само преди месец...

Тя даже не погледна и кой я търси, явно вече беше нагласила специална мелодия. Изключи звъненето и се пригответи да тръгва. Не каза нищо, но в смарагдовите ѝ очи блестяха познати искри... Някога блестяха за мен...

Тя ми подаде ръка. По думите ѝ за довиждане, но аз знаех, че е за сбогом. Ситуацията беше болезнено позната... всички думи за приятелство, обади се да прием кафе... всички тези познати думи, които възпитанието изискваше. Тя разпусна дългите си руси коси и слънцето сякаш потъна в тях...

Застудяваше се."